

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

14. marts 2007*

I sag T-107/04,

Aluminium Silicon Mill Products GmbH, Zug (Schweiz), ved advokats A. Willems og L. Ruessmann,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bishop, som befuldmægtiget, bistået af advokat G. Berrisch,

sagsøgt,

støttet af:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved T. Scharf og K. Talabér Ricz, som befuldmægtigede,

intervenient,

* Processprog: engelsk.

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 2229/2003 af 22. december 2003 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af silicium med oprindelse i Rusland (EUT L 339, s. 3),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne V. Tiili og O. Czucz,
justitssekretær: fuldmægtig C. Kristensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 9. november 2005,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

- ¹ Sagsøgeren er et schweizisk selskab, der navnlig driver virksomhed inden for salg og forhandling af halvfabrikata af silicium på Fællesskabets marked. Det erhverver silicium hos to producenter, SUAL Kremny-Ural LLC (SKU) og JSC ZAO Kremny (ZAO). Disse to selskaber tilhører OAO SUAL (SUAL). Da SUAL og sagsøgeren i sidste ende kontrolleres af samme aktionær, nemlig SUAL International Ltd, er SKU og ZAO producenter, der er knyttet til sagsøgeren.

- 2 Silicium er en vare, der forhandles i form af stykker, korn, granulat eller pulver, og fremstilles i flere kvaliteter, der bl.a. afhænger af indholdet af jern, kalcium og andre sporstoffer. Med hensyn til silicium, der har et indhold af silicium på 95-99,99%, det produkt, der er tale om i denne sag, kan der identificeres to kategorier brugere på Fællesskabets marked: brugerne i den kemiske industri, der hovedsageligt fremstiller silicium, og brugerne i metalindustrien, der fremstiller aluminium.
- 3 Efter en klage indgivet af EuroAlliages (ferro-legeringsindustriens forbindelsesudvalg) indledte Kommissionen en antidumpingprocedure vedrørende indførslerne af silicium med oprindelse i Rusland i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), senest ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1972/2002 af 5. november 2002 (EFT L 305, s. 1, herefter »grundforordningen«). Meddelelsen om indledningen af proceduren blev offentliggjort den 12. oktober 2002 (EFT C 246, s. 12).
- 4 Den 10. juli 2003 udstedte Kommissionen forordning (EF) nr. 1235/2003 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af silicium med oprindelse i Rusland (EUT L 173, s. 14, herefter »den midlertidige forordning«). På grundlag af sin undersøgelse af dumping og skaden i perioden mellem den 1. oktober 2001 og den 30. september 2002 (herefter »undersøgelsesperioden«) og efter at have undersøgt skadens udvikling mellem den 1. januar 1998 og undersøgelsesperiodens slutning (herefter »den betragtede periode«) fastsatte Kommissionen den midlertidige antidumpingtold for indførsler af silicium på under 99,99 vægtprocent henhørende under KN-kode 2804 69 00 og med oprindelse i Rusland, som hidrører fra SKU og ZAO, til 25,2%.

- 5 I den midlertidige forordning gives der en fremstilling af udviklingen af en række økonomiske indikatorer for situationen på det europæiske marked for silicium og for de russiske producent-eksportører og EF-erhvervsgruppen, hvoraf nogle gengives i det følgende:

Tabel 1

Forbruget i EF (på grundlag af salgsmængder)

	1998	1999	2000	2001	UP
Tons	290 684	325 234	388 938	373 950	371 540
Indeks År/år-udvikling	100	112 + 12%	134 + 20%	129 - 4%	128 - 1%

Tabel 3

Markedsandelen for varer importeret fra Rusland (på grundlag af salgsmængde)

	1998	1999	2000	2001	UP
% af EU-markedet	3,7	1,9	3,6	4,5	4,8
År/år-udvikling (%-point)		- 1,8%	+ 1,7%	+ 0,9%	+ 0,3%

Tabel 4

Gennemsnitspriser på dumpingimporten

	1998	1999	2000	2001	UP
EUR	1048	963	1131	999	929
Indeks År/år-udvikling	100	92 - 8%	108 + 17%	95 - 12%	89 - 7%

Tabel 8

Salgsmængde (EF-erhvervsgrenens)

	1998	1999	2000	2001	UP
Tons	86 718	114 587	133 568	128 219	136 421
Indeks År/år-udvikling	100	132 + 32%	154 + 17%	148 - 7% [- 4% se nedenfor i præmis 87]	157 + 6%

Tabel 9

EF-erhvervsgrenens salgspriser på silicium

	1998	1999	2000	2001	UP
EUR/ton	1 415	1 184	1 231	1 271	1 185
Indeks År/år-udvikling	100	84 - 16%	87 + 4%	90 + 3%	84 - 7%

Tabel 10

Markedsandel (EF-erhvervsgrenens)

	1998	1999	2000	2001	UP
% af markedet	29,8	35,2	34,3	34,3	36,7
Indeks	100	118	115	115	123

Tabel 12

Rentabilitet (EF-erhvervsgrenens)

	1998	1999	2000	2001	UP
Fortjeneste (i %)	12,6	1,8	5,0	1,7	- 2,1
År/år-udvikling		- 10,8%	+ 3,2%	- 3,3%	- 3,%

- 6 Den 22. december 2003 udstedte Rådet forordning (EF) nr. 2229/2003 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af midlertidig told på importen af silicium med oprindelse i Rusland (EUT L 339, s. 3, herefter »den anfægtede forordning«). Ved den anfægtede forordning indføres der en endelig antidumpingtold på 22,7% på importen af silicium hidrørende fra SKU og ZAO.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 7 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 16. marts 2004 har sagsøgeren anlagt denne sag.

- 8 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Tredje Afdeling den 26. januar 2005 har Kommissionen fået tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande. Den har dog afstået fra at indgive skriftlige indlæg.
- 9 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og som en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse anmodet parterne om skriftligt at besvare en række spørgsmål. Parterne har efterkommet denne anmodning inden for den fastsatte frist.
- 10 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret de af Retten stillede spørgsmål under retsmødet den 9. november 2005.
- 11 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Sagen antages til realitetsbehandling.

  - Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den indfører told på SKU's og ZAO's eksport.

  - Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

12 Rådet har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.

- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Påstanden om annullation

13 Til støtte for påstanden om annullation har sagsøgeren påberåbt sig fem anbringender. Med det første vedrørende en angiveligt urigtig definition af »samme vare« gøres det gældende, at der foreligger et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1, stk. 4, og artikel 6, stk. 7. Det andet anbringende om fastsættelse af eksportprisen angår tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 9, og artikel 253 EF. Det tredje anbringende om fastsættelsen af, hvorvidt der forelå en væsentlig skade, angår tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 5, artikel 3.1 og 3.4 i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (EFT 1994 L 336, s. 103) i bilag 1A til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), og artikel 253 EF. Det fjerde anbringende om konstateringen af årsagsforbindelsen mellem de indførsler, der angiveligt er genstand for dumping, og skaden, angår tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 6 og 7, artikel 3.1 og 3.5 i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994, åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af artikel 253 EF. Det femte anbringende om den metode, der er anvendt for at fastslå, i hvilket omfang skaden er elimineret, angår tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 3, og artikel 253 EF.

- 14 Retten finder, at der først bør tages stilling til det tredje anbringendes første led om tilsidesættelse af grundforordningen ved konstateringen af en væsentlig skade i denne forordnings artikel 3's forstand, og det fjerde anbringendes første led om tilsidesættelse af grundforordningen på grund af en angiveligt fejlagtig konstatering af årsagsforbindelsen mellem den ved den anfægtede forordning fastslåede skade og dumpingindførslerne.

Parternes argumenter

- 15 Sagsøgeren har henvist til, at skadesindikatorerne ifølge den anfægtede forordning udviklede sig positivt for EF-erhvervsgrenen mellem 1998 og 2000, og derefter negativt mellem 2000 og undersøgelsesperioden, navnlig med hensyn til priser. Sagsøgeren har anført, at fællesskabsinstitutionerne har undladt at tilkendegive, at de væsentligste prisfald i EF-erhvervsgrenen ligeledes indtraf i perioden fra 1998 til 1999.
- 16 Dernæst har sagsøgeren anført med hensyn til udtalelsen i betragtning 44 til den anfægtede forordning, hvorefter »næsten alle indikatorer [for EF-erhvervsgrenen] steg enten kun svagt, stagnerede eller viste reel nedgang mellem 2000 og undersøgelsesperioden«, at de eneste indikatorer, som udviklede sig negativt, var indikatorerne for priser, rentabilitet og likviditet, mens de øvrige indikatorer kun udviklede sig positivt. Sagsøgeren har i denne forbindelse navnlig henvist til forøgelsen af produktionen og af produktionskapaciteten i EF-erhvervsgrenen. Sagsøgeren har desuden fremhævet, at prisfaldene hang sammen med en kraftig forøgelse af EF-virksomhedernes produktion, produktionskapacitet, salgsmængder og markedsandele. Således opnåede fællesskabsproducenterne i 1999 og i undersøgelsesperioden fortjenester på henholdsvis 32% og 6% af deres salg.

- 17 Med hensyn til Rådets argument om, at foruden de tre ovennævnte indikatorer har også investeringernes omfang og afkast udviklet sig negativt, har sagsøgeren anført, at det er det logiske resultat af, at EF-erhvervsgrenen mellem 1998 og 2000 investerede massivt for at forøge sin produktion som svar på væksten i efterspørgslen, og at dette investeringsomfang ikke kunne opretholdes i de følgende år, hvor der skete et fald i efterspørgslen.
- 18 Sagsøgeren er af den opfattelse, at de ovennævnte udtalelser viser, at Rådet ikke har taget en række foreskrevne faktorer i betragtning og ikke korrekt har vurderet dem, som det har taget i betragtning, hvilket er en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 5.
- 19 Endelig har sagsøgeren under retsmødet anført, at konstateringen i betragtning 46 til den anfægtede forordning af en nedgang i EF-erhvervsgrenens markedsandel mellem 2000 og undersøgelsesperioden er fejlagtig, da de faktiske omstændigheder, der gengives i den midlertidige forordning, modsiger den.
- 20 Med hensyn til den angiveligt fejlagtige vurdering af årsagsforbindelsen er det sagsøgerens opfattelse, at det er udviklingen i efterspørgslen efter silicium, der har spillet en afgørende rolle for udviklingen i EF-erhvervsgrenens rentabilitet. Den gunstige udvikling, der fandt sted mellem 1998 og 2000, navnlig den stærke forøgelse af produktion og salg, kan hovedsageligt tilskrives stigningen i efterspørgslen efter silicium på 32%, og ikke EF-erhvervsgrenens beslutninger om at investere i nye produktionsanlæg.

- 21 Ligeledes afspejler faldet i priser (og i rentabilitet) inden for EF-erhvervsgrenen mellem 2000 og undersøgelsesperioden hovedsagelig formindskelsen af efterspørgslen efter silicium og den omstændighed, at EF-erhvervsgrenen forøgede sin markedsandel på et vigende marked ved at følge en aggressiv prispolitik. Sagsøgeren har tilføjet, at ønsket om så hurtigt at forøge salget til brugerne i metalindustrien (den eneste afsætningsmulighed for silicium fra Rusland, herefter »de russiske indførsler«) naturligvis har gjort det nødvendigt at sænke salgspriserne betydeligt og har medført et prisfald (på 19%), som er væsentligt større end prisfaldet for de russiske indførsler (11%). EF-erhvervsgrenens salg og priser er således ikke blevet påvirket af de russiske indførsler.
- 22 Desuden har sagsøgeren gjort gældende, at væksten i de russiske producent-eksportørers markedsandel mellem 2000 og undersøgelsesperioden kun var halvt så stor som forøgelsen af EF-producenternes markedsandel. Under alle omstændigheder er det utænkeligt, at de russiske producent-eksportører med en markedsandel på under 5% skulle have kunnet bestemme priserne på det europæiske marked.
- 23 Sagsøgeren har anført, at Rådet i svarskriftet ikke har bestridt eller undersøgt de afgørende faktiske omstændigheder. Disse faktiske omstændigheder er følgende: For det første standsede væksten i efterspørgslen fra den kemiske industri i 2001, og i løbet af undersøgelsesperioden var der faktisk et betydeligt fald i EF-producenternes salg til brugerne i den kemiske industri. For det andet skete der en massiv forøgelse af EF-producenternes salg til brugerne i metalindustrien i løbet af undersøgelsesperioden. Dette er en af hovedårsagerne til faldet i den gennemsnitspris, der anvendtes af EF-erhvervsgrenen. For det tredje var der samtidig et fald på ca. 10% i fællesskabsproducenternes priser over for brugerne i metalindustrien. For det fjerde var prisfaldet betydeligt større end prisfaldet for de russiske indførsler i samme periode.

- 24 Med hensyn til forskellen mellem de russiske producent-eksportørers priser og EF-producenternes priser mener sagsøgeren, at der er mange faktorer, der forklarer denne forskel, f.eks. forskellen i blandingen af produkter eller prisforskellen på lokale produkter.
- 25 Med hensyn til Rådets argument om den angiveligt kumulative virkning af de russiske-eksportørers prisnedsættelser mellem 2000 og undersøgelsesperioden har sagsøgeren heroverfor anført, at det russiske prisniveau allerede var betydeligt under EF-erhvervsgrenens gennemsnitspris i 2000, og at de russiske indførsler udgjorde omkring en tiendedel af EF-erhvervsgrenens markedsandele, hvilket tyder på, at priserne for de russiske indførsler ikke var en væsentlig konkurrencefaktor for EF-erhvervsgrenen.
- 26 Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at fællesskabsinstitutionerne, ved ikke at fremlægge de faktiske omstændigheder i deres fulde omfang og ved ikke at tage alle de kendte faktorer i betragtning, som skader EF-erhvervsgrenen, ud over dumpingindførslerne, har tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 2, 6 og 7.
- 27 Med hensyn til konstateringen af en betydelig skade har Rådet fremhævet, at skønt det er rigtigt, at der skete betydelige prisfald mellem 1998 og 1999, steg priserne dernæst igen for på ny at falde betydeligt mellem 2001 og slutningen af undersøgelsesperioden. Dette andet prisfald skete parallelt med en forøgelse af de russiske indførsler. Rådet har ligeledes anført, at priserne, rentabiliteten og likviditeten udviklede sig negativt mellem 2000 og undersøgelsesperioden. Desuden faldt investeringerne med 26%, afkastet af disse faldt med 26,1%, og stigningen i gennemsnitslønningerne lå under inflationssatsen (under 1% om året). Det samme gjaldt for den undersøgte periode som helhed.

- 28 Over for sagsøgerens argument om, at den negative udvikling i investeringsniveauet og afkastet af investeringerne var en følge af betydelige investeringer i produktionskapacitet (præmis 17 ovenfor), har Rådet anført, at det er uberettiget og urigtigt, da EF-erhvervsgrenens produktionskapacitet blev forøget regelmæssigt indtil 2001.
- 29 Rådet har ligeledes anført, at der, i modsætning til hvad sagsøgeren har hævdet, ikke skete nogen massiv forøgelse af salget eller nogen betydelig forøgelse af markedsandelen mellem 2000 og undersøgelsesperioden. I denne periode steg EF-erhvervsgrenens salg med 2% og dens markedsandel med 2,4 procentpoint. Rådet har i denne forbindelse udtrykkeligt erkendt under retsmødet, at den anfægtede forordning indeholdt en fejl i betragtning 46, hvori det udtales, at der var en betydelig nedgang i EF-erhvervsgrenens markedsandel, men har gjort gældende, at sagsøgeren havde påberåbt sig denne omstændighed for første gang under retsmødet, hvilket bevirkede, at argumentet var fremført for sent og derfor måtte afvises i henhold til artikel 44 og 46 i Rettens procesreglement.
- 30 Rådet er generelt af den opfattelse, at sagsøgerens udtalelser om tilsidesættelse af grundforordningen savner grundlag, og at Rådet korrekt har undersøgt alle de faktorer, der er relevante for skaden, i betragtning 33-73 til den midlertidige forordning og i betragtning 37-48 til den anfægtede forordning.
- 31 Desuden har Rådet gjort gældende, at sagsøgeren hverken har præciseret, hvilke faktorer Rådet skulle have undladt at vurdere, eller hvorledes den foretagne vurdering skulle have været utilstrækkelig. Rådet har i denne forbindelse henvist til Domstolens kendelse af 1. februar 1993, Moat mod Kommissionen (sag C-318/92 P, Sml. I, s. 481), og Rettens dom af 12. januar 1995, Viho mod Kommissionen (sag T-102/92, Sml. II, s. 17), hvorefter det, der anføres, skal være formuleret præcist i stævningen.

- 32 Med hensyn til årsagsforbindelsen mellem skaden og dumpingindførslerne har Rådet anført, at de foreliggende oplysninger modsiger det anførte om, at EF-erhvervsgrenen havde en fremherskende rolle ved bestemmelsen af priserne for salg til brugerne i metalindustrien. Det har henvist til, at de russiske gennemsnitspriser mellem 2000 og undersøgelsesperioden konstant lå under EF-erhvervsgrenens gennemsnitspriser, og det samme ville gælde, selv hvis kun salget til metalindustrien blev taget i betragtning.
- 33 Dernæst har det bestridt sagsøgerens argument om, at de russiske priser ikke kan have fremkaldt faldet i EF-erhvervsgrenens priser, fordi de sidstnævnte faldt mere end de russiske priser. Det har i denne forbindelse anført, at de russiske priser faldt med 11% i hele undersøgelsesperioden. Desuden har det anført, at omfanget af prisfaldet for de indførsler, der var genstand for dumping, og prisfaldet i EF-erhvervsgrenen er uden betydning for undersøgelsen af årsagsforbindelsen, når prisen på indførslerne er lavere end EF-erhvervsgrenens pris. Da de russiske priser lå på et betydeligt lavere niveau end EF-erhvervsgrenens priser fra 2000, og da de dernæst faldt yderligere, er det rimeligt at antage, at prisen på de russiske indførsler ligger til grund for faldet i fællesskabspriserne.
- 34 Rådet er af den opfattelse, at sagsøgerens argument om, at faldet i EF-erhvervsgrenens priser og rentabilitet mellem 2000 og undersøgelsesperioden afspejler et vigende marked, savner grundlag. Det har i denne forbindelse henvist til, at EF-erhvervsgrenens salgsmængder steg let mellem 2000 og undersøgelsesperioden. Det har deraf udledt, at faldet i efterspørgslen ikke har påvirket EF-erhvervsgrenens salg. Desuden er den lette forøgelse af EF-erhvervsgrenens markedsandel i den nævnte periode en logisk følge af stabiliteten i salget på et vigende marked. Det har ligeledes henvist til, at sagsøgeren også har vundet markedsandele i samme periode.

- 35 Rådet har ligeledes benægtet, at forøgelsen af EF-erhvervsgrenens markedsandel skulle have nogen virkning på dennes priser. Det har anført, at Kommissionen i betragtning 52 til den midlertidige forordning har undersøgt dette spørgsmål og har antaget, at EF-erhvervsgrenen i 2001 havde mistet salgsmængder, da den havde forsøgt at opretholde sine priser, og i undersøgelsesperioden havde vundet de tabte mængder tilbage ved at sælge til lavere priser. Med udgangspunkt i denne hypotese har Rådet konkluderet, at EF-erhvervsgrenen befandt sig i vanskeligheder over for den russiske konkurrence, der var karakteriseret ved et betydeligt prisunderbud og en betragtelig forøgelse af salgsmængderne til brugerne i metalindustrien. Sammenfattende var EF-erhvervsgrenens forøgelse af salgsmængder og nedsættelsen af priser i undersøgelsesperioden defensive foranstaltninger, der blev truffet som svar på det fald i mængderne, der blev konstateret i 2001, og den nye russiske prisnedsættelse.
- 36 Rådet er af den opfattelse, at de foreliggende oplysninger støtter dets konklusion. Ifølge Rådet har sagsøgeren ikke bestridt, at de russiske priser altid har været lavere end fællesskabspriserne, selv hvis der kun tages hensyn til EF-erhvervsgrenens salg til brugerne i metalindustrien.
- 37 Med hensyn til sagsøgerens argument om, at de russiske indførsler ikke kunne udøve et virkeligt pres på EF-erhvervsgrenens priser på grund af deres ringe markedsandel, har Rådet gjort gældende, at det ikke er relevant, fordi indførslerne fra Rusland altid har ligget over minimumsgrænsen mellem 2000 og indledningen af undersøgelsesperioden.
- 38 Med hensyn til sagsøgerens argumentation om betydningen af faldet i efterspørgslen på silicium til den kemiske industri har Rådet anført, at det ligeledes er ukorrekt. I denne forbindelse har det anført, at som det er forklaret i betragtning 63 til den anfægtede forordning, faldt EF-erhvervsgrenens salg til brugerne i den kemiske industri i undersøgelsesperioden med 4 783 tons silicium. Denne mængde udgjorde

kun 1,3% af det samlede forbrug i Fællesskabet. I samme periode steg indførslerne fra Rusland imidlertid med ca. 18 000 tons, svarende til 4,8% af det samlede forbrug i Fællesskabet. Rådet har anført, at disse salg og følgelig faldet i efterspørgslen på silicium bestemt for den kemiske industri ikke kan rejse tvivl om årsagsforbindelsen mellem de indførsler, der var genstand for dumping, og den skade, der er påført EF-erhvervsgrenen.

- 39 Med hensyn til tilsidesættelsen af grundforordningen i almindelighed har Rådet anført, at sagsøgeren har fejlfortolket dette dokument. Ifølge Rådet forpligter grundforordningens artikel 3, stk. 2, ikke institutionerne til at fremlægge deres faktiske omstændigheder i deres helhed. Disse bestemmelser forpligter institutionerne til at undersøge de faktiske omstændigheder objektivt, hvilket de har gjort, såvel i den anfægtede forordning som i den midlertidige forordning. Rådet finder derfor, at sagsøgeren ikke tilstrækkeligt har præciseret, hvilke faktiske omstændigheder institutionerne har undladt at fremlægge.
- 40 Kommissionen har støttet Rådets argumentation.

Rettens bemærkninger

Det tredje anbringendes første led om tilsidesættelse af grundforordningen på grund af en fejlagtig vurdering af skadesindikatorerne i den anfægtede forordning

- 41 Grundforordningens artikel 3, stk. 2, bestemmer følgende:

»En konstatering af, om der foreligger skade, baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse både af a) omfanget af dumpingimporten og

dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i Fællesskabet, og b) denne indførsels følgevirkninger for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.«

- 42 Med hensyn til undersøgelsen af virkningerne af dumpingimporten for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet bestemmer grundforordningens artikel 3, stk. 5, følgende:

»[Denne undersøgelse] skal omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på denne erhvervsgrens situation, [...] størrelsen af den aktuelle dumpingmargen; den faktiske og mulige nedgang i salg, fortjeneste, produktion, markedsandel, produktivitet, forrentning af investeret kapital, kapacitetsudnyttelse; faktorer, der påvirker priserne i Fællesskabet; faktisk og mulig negativ indvirkning på likviditet, lagerbeholdninger, beskæftigelse, lønninger, vækst og mulighederne for at tilvejebringe kapital eller foretage investeringer. Denne liste er ikke udtømmende, og hverken en eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen.«

- 43 Ifølge fast retspraksis kræver afgørelsen af, om der foreligger en skade, en vurdering af komplicerede økonomiske forhold. Ved denne vurdering har fællesskabsinstitutionerne et vidt skøn (Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 86, og Rettens dom af 28.9.1995, sag T-164/94, Ferchimex mod Rådet, Sml. II, s. 2681, præmis 131). Fællesskabets retsinstanser skal altså begrænse deres prøvelse til at undersøge, om formforskrifterne er overholdt, og om de faktiske omstændigheder, som er lagt til grund ved de omtvistede valg, er materielt rigtige, samt om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (Rettens dom i sagen Ferchimex mod Rådet, præmis 67, og dom af 28.10.1999, sag T-210/95, EFMA mod Rådet, Sml. II, s. 3291, præmis 57).

44 I det foreliggende tilfælde må det således undersøges, om Rådet i den anfægtede forordning har overskredet sit vide skøn ved konstateringen af en væsentlig skade for EF-erhvervsgrenen.

45 Betragtning 44 til den anfægtede forordning, som gentager betragtning 71 i den midlertidige forordning, lyder således:

»For så vidt angår skadesindikatorerne, [...] fandt den positive udvikling for EF-erhvervsgrenen hovedsagelig [...] sted mellem 1998 og 2000. Næsten alle indikatorer steg enten kun svagt, stagnerede eller viste reel nedgang mellem 2000 og undersøgelsesperioden. Det er i denne periode, at det tydeligst fremgår, at EF-erhvervsgrenen er blevet påført væsentlig skade.«

46 Betragtning 45 til den anfægtede beslutning lyder således:

»[...] EF-erhvervsgrenens relativt gode resultater indtil 2000 [...] kunne direkte tilskrives EF-erhvervsgrenens beslutninger om at investere i yderligere produktionsanlæg i EF. I denne periode var der rent faktisk en stigning i EF-erhvervsgrenens produktion, produktionskapacitet, salgsmængde, markedsandel, beskæftigelse og produktivitet.«

47 For den følgende periode, dvs. for perioden mellem 2000 og undersøgelsesperioden, har Rådets præciseret følgende i betragtning 46 til den anfægtede forordning:

»[I] takt med den voksende forekomst af billig dumpingimport fra Rusland blev EF-erhvervsgrenens situation derefter forværret. Der blev konstateret betydelig nedgang i markedsandel, likviditet og investeringsafkast.«

- 48 Desuden anfører Rådet i betragtning 47 til den anfægtede forordning, at »[d]esuden førte tendensen i andre skadesindikatorer, navnlig nedgangen i EF-erhvervsgrenens rentabilitet og salgspriser i hele den betragtede periode til den konklusion, at EF-erhvervsgrenen led væsentlig skade«.
- 49 Det konkluderer i betragtning 48 til den anfægtede forordning, at »EF-erhvervsgrenen led væsentlig skade i den betragtede periode, specielt hvad angår salgspriser og rentabilitet«, og at »konklusionerne i betragtning 71-73 i forordningen om midlertidig told bekræftes«.
- 50 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at Rådet ikke har nævnt, at faldet i EF-erhvervsgrenens priser ikke alene skete mellem 2000 og undersøgelsesperioden, men også mellem 1998 og 1999.
- 51 Hertil bemærkes, at ifølge de oplysninger, der er meddelt ved den midlertidige forordning, skete der først et stærkt fald på 16% i EF-erhvervsgrenens pris i 1999, hvorefter den steg med 4% i 2000 og med 3% i 2001, hvorefter den faldt med 7% i undersøgelsesperioden. Således faldt salgsprisen i undersøgelsesperioden blot tilbage til niveauet for 1999 (jf. tabel 9 i præmis 5 ovenfor).

- 52 Det fremgår af disse tal, at EF-erhvervsgrenens største prisfald skete i 1999, og ikke mellem 2000 og undersøgelsesperioden. Rådet antog i betragtning 44 til den anfægtede forordning, at den gunstige udvikling for EF-erhvervsgrenen i det væsentlige skete mellem 1998 og 2000. Denne konstatering illustrerer den omstændighed, at EF-erhvervsgrenens pris er én faktor blandt andre, der skal tages i betragtning ved vurderingen af skaden, og at den ikke i sig selv er afgørende i denne forbindelse, da andre faktorer ikke blot kan udligne denne forringelse, men også give Rådet grundlag for at konkludere, at EF-erhvervsgrenens situation havde forbedret sig. Det kan således ikke udledes af den omstændighed, at det i den anfægtede forordning ikke angives, at det væsentligste fald i EF-erhvervsgrenens pris skete i 1999, at denne forordning er retsstridig, når også henses til, at det fremgår af den midlertidige forordning, at den nævnte pris ligeledes faldt mellem 2000 og undersøgelsesperioden.
- 53 Da Rådet imidlertid har konkluderet, at EF-erhvervsgrenen havde lidt betydelig skade i løbet af undersøgelsesperioden, navnlig med hensyn til niveauet for priser og rentabilitet, har det således nødvendigvis været af den opfattelse — i modsætning til hvad angår perioden fra 1998 til 2000 — at de øvrige skadesfaktorer ikke kunne udligne det fald i priser og rentabilitet, der var konstateret i løbet af undersøgelsesperioden. Det tilkommer følgelig Retten at kontrollere, om Rådet, som sagsøgeren hævder, har anlagt et åbenbart urigtigt skøn.
- 54 Med hensyn til perioden mellem 2000 og undersøgelsesperioden, som svarer til anden halvdel af den betragtede periode, har Rådet i denne forbindelse anført, at »de fleste indikatorer har enten forbedret sig let eller er forblevet stabile eller er gået tilbage«, og at »det er i løbet af denne periode, at den betydelige skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, er mest åbenbar«. Det må nødvendigvis konstateres, at Rådet med denne udtalelse ikke har foretaget nogen afvejning af forskellige skadesfaktorer, med hensyn til hvilke det dog erkender, at nogle har været gunstige, således at denne udtalelse ikke på nogen måde kan godtgøre, at EF-erhvervsgrenen har lidt en betydelig skade mellem 2000 og undersøgelsesperioden.

- 55 Det er i øvrigt korrekt, at Rådet i betragtning 46 til den anfægtede forordning har antaget, at EF-erhvervsgrenens situation var blevet forværret mellem 2000 og undersøgelsesperioden, og henvist til, at der var en »betydelig nedgang i markedsandel, likviditet og investeringsafkast«. Rådet, som ligeledes i betragtning 47 fremhævede den iagttagede tendens i andre skadesindikatorer, navnlig nedgangen i EF-erhvervsgrenens rentabilitet og salgspriser i den betragtede periode, konkluderede, at EF-erhvervsgrenen havde lidt væsentlig skade.
- 56 Som sagsøgeren har anført, må det imidlertid nødvendigvis konstateres, dels at Rådet ved denne argumentation helt har undladt at henvise til, at der i hele den betragtede periode blev registreret talrige, undertiden væsentlige, tilfælde af fremgang med hensyn til produktionens størrelse (+ 34%), kapacitet (+ 30%), kapacitetsudnyttelse (+ 3 procentpoint), størrelsen af salget i EF (+ 57%), markedsandel (+ 23% eller + 6,9 procentpoint), lager (− 29%), beskæftigelse (+ 16%) og produktivitet (+ 15%), dels at selv hvad angår perioden fra 2000 til undersøgelsesperioden alene har Rådet ikke omtalt, at visse ikke ubetydelige faktorer har udvist en gunstig udvikling. Ud over den lette forbedring i situationen med hensyn til beskæftigelse og lønninger bør det således navnlig fremhæves, at omfanget af EF-erhvervsgrenens salg steg med 2% for at nå et rekordniveau på 136421 tons i undersøgelsesperioden, mens produktionskapaciteten voksede med 2,5%.
- 57 Dernæst bemærkes, at Rådet i betragtning 46 til den anfægtede forordning fastslog, at der mellem 2000 og undersøgelsesperioden var »betydelig nedgang i markedsandel, likviditet og investeringsafkast«.
- 58 I denne forbindelse har sagsøgeren imidlertid under retsmødet anført, at det i den anfægtede forordning fejlagtigt konstateres i betragtning 46, at der var en betydelig nedgang i EF-erhvervsgrenens markedsandel.

59 Rådet har erkendt, at der var tale om en fejl, men mener, at dette argument er blevet fremført for sent, og at det følgelig ikke kan tages i betragtning af Retten.

60 Det bemærkes, at det fremgår af procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c), sammenholdt med artikel 48, stk. 2, at stævningen skal indeholde søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene, og at nye anbringender ikke må fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne. Imidlertid bør et anbringende eller et argument, som udgør en uddybning af et anbringende, der tidligere er fremsat direkte eller indirekte i stævningen, og som har en nær sammenhæng med dette, antages til realitetsbehandling (jf. i denne retning Domstolens dom af 30.9.1982, sag 108/81, Amylum mod Rådet, Sml. s. 3107, præmis 25, jf. Rettens dom af 20.9.1990, sag T-37/89, Hanning mod Parlamentet, Sml. II, s. 463, præmis 38, og af 17.7.1998, sag T-118/96, Thai Bicycle mod Rådet, Sml. II, s. 2991, præmis 142 og den deri nævnte retspraksis).

61 I nærværende sag bemærkes, at sagsøgeren allerede i stævningen har påberåbt sig, at den anfægtede forordning var i strid med grundforordningen, navnlig på grund af den ukorrekte vurdering af de økonomiske indikatorer, som led i bestemmelsen af skaden (det tredje anbringendes første led). Nærmere bestemt har sagsøgeren i stævningen gjort gældende, at »den anfægtede forordning forbigik i tavshed, at prisfaldene [...] faldt sammen med [...] betydelige forøgelse af EF-erhvervsgrenens markedsandele«. Følgelig har den pågældende bemærkning, som er fremsat af sagsøgeren, tilknytning til det tredje anbringende, som denne allerede har påberåbt sig i stævningen, og er følgelig en uddybning, der har en nær sammenhæng med den argumentation, som sagsøgeren fremfører som led i dette anbringende.

- 62 Følgelig kan dette argument antages til realitetsbehandling.
- 63 Som Rådet har erkendt, er udtalelsen i den anfægtede forordning om, at der var »betydelig nedgang i [EF-erhvervsgrenens] markedsandel«, åbenbart fejlagtig og i strid med de oplysninger, der er gengivet i den midlertidige forordning, og hvis rigtighed parterne er enige om. Det fremgår nemlig af den midlertidige forordning, at markedsandelen ikke er formindsket, og så meget desto mindre betydeligt, men derimod er blevet forøget væsentligt, nemlig fra 34,3-36,7%, altså 2,4 procentpoint, mellem 2000 og undersøgelsesperioden (jf. tabel 10 i præmis 5 ovenfor).
- 64 Det må derfor undersøges, om denne fejl kan føre til annullation af den anfægtede forordning.
- 65 I denne forbindelse kan det ikke bestrides, at udviklingen af EF-erhvervsgrenens markedsandel er en faktor af væsentlig betydning for vurderingen af, om der foreligger en væsentlig skade for denne erhvervsgren. Desuden må det nødvendigvis konstateres, at Rådet ved at beskrive denne faktor som havende udvist »betydelig nedgang« ikke blot har givet et billede af denne faktors udvikling, som er i strid med virkeligheden, men nødvendigvis har tillagt denne omstændighed en ikke ubetydelig vægt i sin konklusion om, at EF-erhvervsgrenen havde lidt væsentlig skade.
- 66 Under disse omstændigheder og endog uden at det er nødvendigt at tage stilling til, om de i præmis 54-56 ovenfor beskrevne omstændigheder i sig selv er tilstrækkelige til at give grundlag for at konkludere, at Rådet har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, da det fastslog, at den nævnte væsentlige skade forelå, skal Retten konstatere, at ved

at begå en faktisk vildfarelse med hensyn til udviklingen af EF-erhvervsgrenens markedsandel i perioden fra 2000 til undersøgelsesperioden, som det anser for at være den periode, i hvilken den lidte skade var mest åbenbar, har Rådet baseret sig på et udgangspunkt, der er åbenbart urigtigt ved konstateringen af denne skades eksistens, som burde fremgå af en afvejning af den såvel positive som negative udvikling af de faktorer, som Rådet anså for relevante. Når henses til, dels at det ikke tilkommer Retten at sætte sit skøn på området i stedet for Rådets, dels at det ikke kan udelukkes, at Rådet ikke ville have konkluderet, at der forelå en væsentlig skade, såfremt denne fejl ikke var blevet begået, bør den anfægtede forordning annulleres alene af denne grund (jf. i denne retning Rettens dom af 2.5.1995, forenede sager T-163/94 og T-165/94, NTN Corporation og Koyo Seiko mod Rådet, Sml. II, s. 1381, præmis 115).

- 67 Retten finder imidlertid, at det fjerde anbringendes første led om årsagsforbindelsen mellem faldet i EF-erhvervsgrenens salgspris og de russiske indførelser ligeledes bør behandles.

Det fjerde anbringendes første led om tilsidesættelse af grundforordningen ved, at det fejlagtigt blev fastslået, at der er årsagsforbindelse mellem den angiveligt væsentlige skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, og dumpingindførslerne

- 68 I grundforordningens artikel 3, stk. 3, bestemmes, at »hvad angår dumpingimportens virkning på priserne tages det i betragtning, om dumpingvarerne udbydes til en væsentlig lavere pris end prisen på samme vare fremstillet af erhvervsgrenen i Fællesskabet, eller om priserne som følge af en sådan indførsel er blevet trykket betydeligt, eller om prisstigninger, som ellers ville være indtruffet, i væsentlig grad hindres«.

69 Artikel 3, stk. 6, bestemmer følgende:

»Det skal på grundlag af alle de relevante beviser, der er fremlagt i forbindelse med stk. 2, påvises, at dumpingimporten forvolder skade som defineret i denne forordning. Dette indebærer specielt en påvisning af, at de mængder og/eller priser, der er fastlagt i henhold til stk. 3, er årsag til de følgevirkninger for en erhvervsgren i Fællesskabet, som er omhandlet i stk. 5, og at følgevirkningerne er væsentlige.«

70 Endelig bestemmer artikel 3, stk. 7, følgende:

»Der foretages også en undersøgelse af andre kendte faktorer end dumpingimporten, som samtidig skader den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, for at sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives dumpingimporten i henhold til stk. 6. Faktorer, der kan tages hensyn til i den forbindelse, indbefatter [...] nedgang i efterspørgslen eller ændringer i forbrugsmønstret [...]«

71 Det fremgår af den ovenfor i præmis 43 nævnte retspraksis, at afgørelsen af spørgsmålet, om der er en årsagsforbindelse mellem den væsentlige skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, og dumpingindførelserne, forudsætter en vurdering af komplicerede økonomiske spørgsmål. Med hensyn til denne vurdering har fællesskabsinstitutionerne et vidt skøn, og Fællesskabets retsinstanser skal derfor begrænse deres prøvelse til at undersøge, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, som er lagt til grund ved det anfægtede valg, er materielt rigtige, samt om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning.

72 Det står dog fast, at Rådet og Kommissionen ved fastsættelsen af skaden er forpligtet til at undersøge, om den skade, de ønsker at gøre gældende, rent faktisk skyldes dumpingimporten, og til at se bort fra enhver skade, der skyldes andre faktorer, herunder især den skade, der eventuelt må tilskrives fællesskabsproducenternes egen adfærd (Domstolens dom af 11.6.1992, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 3813, præmis 16).

73 Med hensyn til det foreliggende tilfælde bemærkes, at Rådet i betragtning 46 til den anfægtede forordning anfører følgende med hensyn til perioden mellem 2000 og undersøgelsesperioden:

»[I] takt med den voksende forekomst af billig dumpingimport fra Rusland blev EF-erhvervsgrenens situation derefter forværret. Der blev konstateret betydelig nedgang i markedsandel, likviditet og investeringsafkast.«

74 Dernæst fastslår Rådet følgende i betragtning 66 til den anfægtede forordning:

»[P]risforskellen mellem silicium fremstillet i EF og silicium importeret fra Rusland, [var] 11% [i undersøgelsesperioden]. Denne forskel opstod, skønt EF-erhvervsgrenens priser faldt med 7% mellem 2001 og undersøgelsesperioden. Dette ses som et tydeligt tegn på indvirkningen af de russiske priser på EF-erhvervsgrenens priser.«

75 Hertil bemærkes, at ifølge de oplysninger, der meddeles i den midlertidige forordning (jf. tabel 4 og 9 i præmis 5 ovenfor), var forskellen mellem de russiske priser og EF-erhvervsgrenens priser mellem 1998 og 2000 og forskellen mellem 2000 og undersøgelsesperioden af lignende omfang.

- 76 Imidlertid har Rådet og Kommissionen hverken i den anfægtede forordning eller i processkrifterne udtrykkeligt hævdet, at prisfaldet i EF-erhvervsgrenen i 1999 (det eneste fald i perioden mellem 1998 og 2000) var en følge af de russiske prisunderbud. Rådet har endog selv i den anfægtede forordning beskrevet perioden mellem 1998 og 2000 som en periode, hvori EF-erhvervsgrenens resultater snarere var tilfredsstillende. Det skal ligeledes bemærkes, at den betydelige vækst i forskellen mellem gennemsnitspriserne for de russiske indførsler og EF-erhvervsgrenens priser mellem 2000 og 2001 ikke har forhindret EF-erhvervsgrenen i at forhøje sin gennemsnitspris mellem 2000 og 2001 (jf. tabel 4 og 9 i præmis 5 ovenfor).
- 77 Argumentationen i den anfægtede forordning og de oplysninger, der er gengivet i den midlertidige forordning, viser således, at prisforskellen kun er en faktor blandt andre, der skal tages i betragtning ved undersøgelsen af, om der er en årsagsforbindelse mellem de russiske indførelser og den angivelige skade, og prisforskellen kan ikke i sig selv give grundlag for at konkludere, at prisfaldet i EF-erhvervsgrenen i undersøgelsesperioden alene eller hovedsagelig skyldes de russiske indførelser.
- 78 Rådet og Kommissionen har anført, at skaden følger af dumpingindførelserne på følgende måde: I 2001 havde EF-erhvervsgrenen mistet salgsmængder, da den forsøgte at fastholde sine priser over for de faldende priser på silicium med oprindelse i Rusland. I undersøgelsesperioden blev den til sidst tvunget til at reagere på pristrykket for at fastholde sine salgsmængder, og nedsatte derfor sine priser stærkt, hvilket medførte et tab af rentabilitet (betragtning 52 til den midlertidige forordning).
- 79 Sagsøgeren er af den opfattelse, at fællesskabsinstitutionerne fejlagtigt har tilskrevet EF-industriens tab af salgsmængder i 2001 og faldet i dens priser i undersøgelsesperioden de russiske indførelser. De har for det første set bort fra virkningerne af den vigende efterspørgsel på markedet for silicium, for det andet virkningerne af

forøgelsen af EF-erhvervsgrenens markedsandel og for det tredje virkningerne af den omstændighed, at en stor del af den mængde, som EF-erhvervsgrenen solgte til brugerne i den kemiske industri, blev flyttet til brugerne i metalindustrien i undersøgelsesperioden.

- 80 Det skal således undersøges, om sagsøgerens argumenter er begrundede, og om de kan godtgøre, at Rådet har overskredet grænserne for det vide skøn, som det har ifølge den i præmis 43 ovenfor nævnte retspraksis.

— Den vigende efterspørgsel fra samtlige brugere

- 81 Under retsmødet har Rådet i sit skriftlige indlæg gjort gældende, at sagsøgeren ikke har fremført argumenter om den vigende efterspørgsel i almindelighed, men alene om den vigende efterspørgsel fra brugerne i den kemiske industri. Følgelig er denne omstændighed påberåbt for sent af sagsøgeren og må følgelig afvises fra realitetsbehandling.
- 82 Det må nødvendigvis fastslås, at sagsøgeren i stævningen punkt 44 har anført, at »faldet i EF-erhvervsgrenens priser (og rentabilitet) mellem 2000 og undersøgelsesperioden afspejler hovedsagelig den vigende efterspørgsel efter silicium«.
- 83 Det følger heraf, at Rådets udtalelse om spørgsmålet, om argumenter vedrørende vigende efterspørgsel kan antages til realitetsbehandling, savner ethvert grundlag.

- 84 Med hensyn til realiteten bemærkes, at den anfægtede forordning ikke indeholder nogen analyse af udviklingen i efterspørgslen, idet Rådet blot i betragtning 48 til den nævnte forordning bekræfter konklusionerne i den midlertidige forordning vedrørende skaden.
- 85 Det fremgår af den midlertidige forordning (jf. tabel 1 i præmis 5 ovenfor), at forbruget af silicium i Den Europæiske Union faldt med 4% i 2001 og dernæst med 1% i undersøgelsesperioden.
- 86 Det skal på ny bemærkes, at udgangspunktet for Kommissionen opfattelse, hvorefter skaden må udledes af de russiske indførsler for perioden mellem 2000 og undersøgelsesperioden, er, at EF-erhvervsgrenen i 2001 mistede salgsmængder, da den forsøgte at fastholde sine priser over for de russiske producent-eksportørers faldende priser, hvilket tvang EF-erhvervsgrenen til at nedsætte sine priser for at fastholde eller genvinde sine salgsmængder senere i undersøgelsesperioden. Det må derfor undersøges, om Rådet uden at anlægge et åbenbart fejlskøn kunne begrunde faldet i EF-erhvervsgrenens salgsmængder i 2001 med de russiske indførelser alene, på trods af, at fællesskabsforbruget var vigende i 2001.
- 87 I denne forbindelse bør det indledningsvis bemærkes, at tabel 8 i den midlertidige forordning (jf. præmis 5 ovenfor) indeholder en regnefejl, som Rådet har erkendt som svar på Rettens skriftlige spørgsmål, og at det fremgår af denne tabel efter berigtigelse, at EF-erhvervsgrenens slagsmængde i 2001 kun faldt med 4% og ikke med 7%, som det oprindeligt var anført i tabellen.
- 88 Denne berigtigelse viser, at omfanget af faldet i EF-erhvervsgrenens salgsmængder i 2001 (– 4%) nøjagtigt afspejler faldet i efterspørgslen (– 4%), og at det således fremgår, at niveauet for EF-erhvervsgrenens salg blot nøje har fulgt den generelle

udvikling i forbruget i Fællesskabet. Denne omstændighed fører til, at der rejses tvivl om Rådets udtalelser om, at faldet i EF-erhvervsgrenens salgsmængder i 2001 skyldes de russiske producent-eksportørers lavere priser, idet en rimelig forklaring på dette fald kunne være den vigende efterspørgsel i Fællesskabet. Det må nødvendigvis konstateres, at denne afgørende omstændighed ikke er blevet taget i betragtning af Rådet.

- 89 Desuden må det fremhæves, at EF-erhvervsgrenen i 2001 har bevaret sin markedsandel på trods af forhøjelsen af dens priser med 3%, mens de russiske producent-eksportørers gennemsnitspris faldt med 12%, hvilket gør det klart, at gennemsnitsprisen for de russiske indførsler ikke havde nogen større indflydelse på EF-erhvervsgrenens situation.
- 90 Det følger heraf, at udviklingen i de pågældende indikatorer ikke bekræfter Rådets opfattelse, hvorefter faldet i den mængde, som EF-erhvervsgrenen solgte i 2001, alene var en følge af de russiske indførsler, men støtter sagsøgerens udtalelse om, at dette fald i salgsmængde hovedsagelig var en følge af den vigende efterspørgsel i 2001.
- 91 Med hensyn til undersøgelsesperioden bemærkes, at efterspørgslen efter silicium faldt med yderligere 1%. EF-erhvervsgrenens salgsmængde og markedsandel blev ikke desto mindre forøget med henholdsvis 6% og 2,4 procentpoint og nåede et rekordniveau.
- 92 Rådet er ikke desto mindre af den opfattelse, at faldet i efterspørgslen ikke påvirkede EF-erhvervsgrenens salg, i betragtning af, at dette blev forøget, og at forøgelsen af EF-erhvervsgrenens markedsandel mellem 2000 og undersøgelsesperioden var en logisk konsekvens af et stabilt salg på et vigende marked.

- 93 Denne opfattelse fra Rådets side kan ikke lægges til grund. På et gennemsigtigt konkurrencepræget marked, som markedet for silicium ifølge den anfægtede forordning udgør, udøver et fald i efterspørgslen et tryk på priserne. Den erhvervsdrivende, der står over for et fald i efterspørgslen, har et valg mellem at formindske sin salgsmængde og at nedsætte sine priser.
- 94 Desuden må det nødvendigvis konstateres, at Rådet ikke har fremført noget argument vedrørende de særlige omstændigheder, som ville have givet EF-erhvervsgrenen mulighed for at fastholde eller forøge sin salgsmængde og samtidig bevare sit prisniveau over for det fald i efterspørgslen, der indtrådte i undersøgelsesperioden.
- 95 I betragtning af det foregående må det konkluderes, at den anfægtede forordning er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn, da Rådet har set bort fra virkningen af den vigende efterspørgsel på EF-erhvervsgrenens situation.

— Udvidelsen af EF-erhvervsgrenens markedsandel og salgsmængde

- 96 Sagsøgeren er af den opfattelse, at institutionerne ligeledes anlagde et fejlskøn, da de så bort fra den logiske sammenhæng mellem faldet i EF-erhvervsgrenens priser i undersøgelsesperioden og forøgelsen af dens salg og dens markedsandel.
- 97 Hertil bemærkes, at EF-erhvervsgrenens markedsandel i den betragtede periode blev forøget fra 29,8 til 36,7%, altså med 6,9 procentpoint. Det var mellem 2000 og undersøgelsesperioden, da skaden ifølge Rådet var mest åbenbar, at EF-erhvervsgrenen forøgede sin salgsmængde med 2% og sin markedsandel med 2,4 procentpoint på et vigende marked (jf. tabel 10 i præmis 5 ovenfor).

- 98 Ifølge Rådet var forbedringen i salgsmængden i undersøgelsesperioden lille og udgjorde en defensiv foranstaltning, hvorved EF-erhvervsgrenen genvandt de mængder, som den havde mistet i 2001 ved at forsøge at fastholde sine priser over for de russiske indførsler (- 4%). Forøgelsen af salgsmængden og af markedsandelen i undersøgelsesperioden nødvendiggjorde ikke noget prisfald, da dette alene var et resultat af de lavere russiske priser.
- 99 For det første fremgår det af de korrigerede oplysninger i tabel 8 i den midlertidige forordning (jf. præmis 87 ovenfor), at EF-erhvervsgrenen i undersøgelsesperioden ikke blot genvandt den salgsmængde, der var tabt i 2001 (- 4%), men ved en mængdemæssig gevinst på 6% nåede et rekordniveau i hele den betragtede periode.
- 100 Desuden blev EF-erhvervsgrenens markedsandel, som forblev stabil i 2001, forbedret med 2,4 procentpoint (fra 34,3 til 36,7%) i undersøgelsesperioden og nåede ligeledes et rekordniveau.
- 101 I det foreliggende tilfælde forøgede EF-erhvervsgrenen således sit salg på et vigende marked og opnåede en udvidelse af sin markedsandel mellem 2000 og undersøgelsesperioden, som svarer til halvdelen af de russiske producent-eksportørers samlede markedsandel.
- 102 Rådet har benægtet, at EF-erhvervsgrenens prisfald skulle udgøre en konkurrencemæssig fordel, som gjorde det muligt for den at opnå dette resultat. Prisfaldet var ifølge Rådet alene en defensiv foranstaltning over for de lavere russiske priser for at undgå at miste salgsmængder. Imidlertid har hverken Rådet eller Kommissionen

fremført noget argument som forklaring på, hvorledes det skulle have været muligt for EF-erhvervsgrenen mellem 2000 og undersøgelsesperioden at forøge sin markedsandel med 2,4 procentpoint på et vigende marked uden at nedsætte priserne.

103 Det bemærkes, at Rådet har baseret sin argumentation på den opfattelse, at EF-erhvervsgrenen for det første i 2001 mistede salgsmængder på grund af de lavere russiske priser, og at den for det andet i undersøgelsesperioden derefter blev tvunget til at nedsætte sine priser drastisk for at undgå at miste yderligere salgsmængder, eller at genvinde de salgsmængder, der blev mistet i 2001.

104 Som det er påvist i præmis 88 ff., er udgangspunktet for denne opfattelse fejlagtigt, da Rådet ikke har taget den plausible forklaring i betragtning, at tabet af mængder i 2001 (– 4%) alene eller hovedsageligt kunne tilskrives den vigende efterspørgsel (– 4%), og da det heller ikke har fremført gyldige argumenter for at gendrive denne forklaring.

105 Ydermere bemærkes, at da Rådets argumentation er baseret på den antagelse, at EF-erhvervsgrenen har indtaget en defensiv holdning for at opretholde sine salgsmængder, er det irrelevant i betragtning af forøgelsen på 6% i undersøgelsesperioden, som ikke blot kan betegnes som en opretholdelse af mængden. Denne forøgelse har mere end udlignet tabet på 4% i 2001, således at EF-erhvervsgrenen mellem 2000 og undersøgelsesperioden har opnået en fremgang i salgsmængder på over 2%.

106 Det må derfor fastslås, at Rådet og Kommissionen ikke har fremført noget gyldigt argument, der godtgør, at den betydelige forøgelse af EF-erhvervsgrenens markedsandel på et vigende marked i undersøgelsesperioden ville have været mulig uden den konkurrencefordel, som nedsættelsen af dens pris gav.

107 Med hensyn til undersøgelsen af virkningen af forøgelsen af salgsmængderne og markedsandelen mellem 2000 og undersøgelsesperioden på EF-erhvervsgrenens situation har Rådet i betragtning 46 til den anfægtede forordning blot anført følgende:

»[I] takt med den voksende forekomst af billig dumpingimport fra Rusland blev EF-erhvervsgrenens situation derefter forværret. Der blev konstateret betydelig nedgang i markedsandel [...]«

108 I betragtning af, at EF-erhvervsgrenens markedsandel mellem 2000 og undersøgelsesperioden blev forøget væsentligt og ikke udviste en »betydelig nedgang«, må det nødvendigvis fastslås, at Rådet i den anfægtede forordning ikke blot har undladt at behandle spørgsmålet, om prisfaldet var en nødvendig betingelse for forøgelsen af salgsmængderne og markedsandelen, og dermed, hvad angår prisfaldet, om der var tale om en skade, der var en følge af EF-erhvervsgrenens egen adfærd i den betydning, hvori udtrykket er anvendt i dommen i sagen Extramet Industrie mod Rådet, nævnt i præmis 72 ovenfor, men i denne sammenhæng tilskriver de russiske indførsler en ikke eksisterende skadesfaktor.

109 Det må derfor konkluderes, at Rådet har anlagt et åbenbart urigtigt skøn inden for rammerne af den anfægtede forordning ved undersøgelsen af forbindelsen mellem forøgelsen af EF-erhvervsgrenens markedsandel og salgsmængde og dens prisnedsættelse.

— Overflytningen af EF-erhvervsgrenens salg fra brugerne i den kemiske industri til brugerne i metalindustrien

110 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet i den anfægtede forordning fejlagtigt har antaget, at faldet i den kemiske industris køb af silicium ikke havde bidraget til den

skade, som EF-erhvervsgrenen havde lidt, og at denne forordning følgelig med urette tilskrev indførslerne fra Rusland virkningerne af dette fald.

- 111 Indledningsvis bemærkes, at betragtning 63 og 64 til den anfægtede forordning lyder således:

»I perioden mellem 2000 og undersøgelsesperioden, hvor skadesindikatorerne viste en særligt nedadgående tendens for priser og rentabilitet, faldt salget til brugere i den kemiske industri med ca. 5 000 tons (- 7%), mens gennemsnitspriserne steg med 14 EUR pr. ton (+ 1,1%). For det samlede salg viser de tilsvarende tal en stigning på ca. 3 000 tons (+ 2,1%), mens gennemsnitspriserne faldt med 46 EUR pr. ton (- 3,7%).

Der er således ikke nogen grund til at mene, at den skade, som EF-erhvervsgrenen blev påført, skyldtes en nedgang i salget til brugerne i den kemiske industri. Arten af den skade, der er blevet påført EF-erhvervsgrenen, viser faktisk, at det modsatte er tilfældet.«

- 112 Det fremgår af de omstændigheder, der meddeles i betragtning 61 til den anfægtede forordning og i tabel 8 i den midlertidige forordning (jf. præmis 5 ovenfor), at EF-erhvervsgrenens salg til brugerne i den kemiske industri, som for størstedelen bruger silicium af høj kvalitet, gik let tilbage i 2001 (- 0,6% eller - 445 tons) og faldt betydeligt i undersøgelsesperioden (- 6,4% eller - 4 783 tons). Til gengæld faldt salget til brugerne i metalindustrien, som for størstedelen bruger silicium af standardkvalitet eller lavkvalitet, først i 2001 (- 8,4% eller - 4 904 tons), og steg derefter meget kraftigt i undersøgelsesperioden (+ 24,1%, eller + 12 985 tons). Følgelig er andelen af EF-erhvervsgrenens salgsmængde til brugerne i den kemiske industri i forhold til dens samlede salgsmængde inden for Fællesskabet af

siliciummetal ændret fra 58% i 2001 til 51% i undersøgelsesperioden, således at denne andel med hensyn til salget til brugerne i metalindustrien er ændret fra 42 til 49%.

- 113 Det er imidlertid ubestridt, at gennemsnitsprisen på silicium, som EF-erhvervs-grenen solgte til disse to typer brugere, er forskellig og i undersøgelsesperioden androg 1 301 EUR pr. ton for silicium solgt til brugerne i den kemiske industri og 1 063 EUR pr. ton for silicium solgt til brugerne i metalindustrien, således som det fremgår af de kilder, der nævnes i præmis 112 ovenfor. Det følger heraf, at den væsentlige udvikling, som beskrives i denne præmis, af andelen af EF-erhvervs-grenens salg af silicium til brugerne i den kemiske industri på den ene side og til brugerne i metalindustrien på den anden side i forhold til det samlede salg af silicium nødvendigvis har haft en indflydelse i nedadgående retning på beregningen af gennemsnitsprisen i undersøgelsesperioden for EF-erhvervs-grenens samlede salg af silicium.
- 114 Ifølge sagsøgerens udtalelser under den administrative procedure, som Rådet ikke har bestridt, var denne overflytning af salg helt uafhængig af indførslerne fra Rusland. Desuden har retsforhandlingerne for Retten vist, at det eneste eksempel på russiske salg til brugerne i den kemiske industri, som er bragt til institutionernes kundskab, var en vareprøve på 200 tons, en ubetydelig mængde sammenlignet med EF-erhvervs-grenens salgsmængder til denne gruppe brugere (69 652 tons i undersøgelsesperioden). I øvrigt har Rådet ikke bestridt, at grunden til tabet af salgsmængder til brugerne i den kemiske industri var faldet i deres efterspørgsel.
- 115 Det følger heraf, at Rådet har anlagt et åbenbart urigtigt skøn i den anfægtede forordning ved undersøgelsen af, hvilken virkning faldet i efterspørgslen fra brugerne i den kemiske industri, det hertil knyttede fald i salget til denne gruppe brugere og den samtidige forøgelse af salget til brugerne i metalindustrien havde på EF-erhvervs-grenens gennemsnitspris.

- 116 Det følger af det foregående, at Rådet under sin analyse, der førte til den konstatering, at der var en årsagsforbindelse mellem de russiske indførsler og den skade, som EF-erhvervsgrenen angiveligt havde lidt, har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at undlade at tage i betragtning, at faldet i efterspørgslen for det første nødvendigvis havde en indflydelse på EF-erhvervsgrenens salgsmængde mellem 2000 og undersøgelsesperioden, for det andet, at forøgelsen af dens markedsandel og dens salgsmængde mellem 2001 og undersøgelsesperioden nødvendigvis havde indflydelse på dens prisniveau, og for det tredje, at ændringen af strukturen i dens salg mellem 2001 og undersøgelsesperioden nødvendigvis havde indflydelse på omfanget af faldet i gennemsnitsprisen ved dens salg. Herved har det så nødvendigvis tilskrevet de russiske indførsler ugunstige virkninger for EF-erhvervsgrenen, hvis oprindelse var uafhængig af disse indførsler.
- 117 Det må desuden fastslås, dels at de ovennævnte fejl gendriver institutionernes hovedopfattelse, som konstateringen af årsagsforbindelsen er baseret på, dels at grundforordningen udtrykkeligt nævner faldet i efterspørgslen og ændringerne i forbrugets sammensætning som faktorer, hvis virkning på skaden skal undersøges for ikke at tilskrive dem dumpingindførslerne.
- 118 På baggrund af det foregående, og selv hvis det antages, at EF-erhvervsgrenen har lidt den betydelige skade, som Rådet har påberåbt sig, må det antages, at de åbenbart urigtige skøn, som Rådet har anlagt i den anfægtede forordning ved undersøgelsen af årsagsforbindelsen, udgør en tilsidesættelse af grundforordningen.
- 119 Det følger af de foregående betragtninger i deres helhed, at det tredje og det fjerde anbringende må tages til følge. Den anfægtede forordning må derfor annulleres for så vidt som den angår sagsøgeren, uden at det er fornødent at tage stilling til dennes øvrige anbringender og argumenter.

Sagens omkostninger

¹²⁰ Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Rådet har tabt sagen og bør derfor dømmes til at bære sine egne omkostninger og at betale sagsøgerens omkostninger. Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

- 1) Artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 2229/2003 af 22. december 2003 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af silicium med oprindelse i Rusland annulleres, for så vidt som den pålægger sagsøgeren en antidumpingtold.**
- 2) Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgerens omkostninger.**

3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.

Jaeger

Tiili

Czucz

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. marts 2007.

E. Coulon

Justitssekretær

M. Jaeger

Afdelingsformand